

JEDOMĚLICKÉ OKRUHY

Luke – Důkladný průzkum balíku

První hromadák sezóny, vzkříšené Jedomělické okruhy. Přihlášen mezi prvními, abych byl překvapen, že se nevyprodalo a na startu jen 49 borců. Teda 48 borců a já... Příprava poctivá, přečetl jsem všechny reporty z minulosti a ráno si to ještě projel. Rovinka po hlavní proti větru, sám se tu sunu sotva 25, tak tady se určitě odjíždět nebude... Pak chvilka na bočáku a schovat se do lesa. Sjezd, kde naštěstí není mokrý, jen občas vlhký flek. Za to občas borčus v zatáčce, ale našel jsem si čistou stopu. Na konci ostrá pravá, dle reportů pravidelné sprinty do lajny. Dnes navíc po větru, takže ideál pro nějaké úniky... Pak rovina, kde to jede s větrem v zádech 40 i bez šlapání, nějaké zatáčky a cílový kopec z Pozdeně... jsem přece vrchař, tady to bude moje parketa... z Jedomělic pak musí být jediný cíl chytit skupinku, abych nejezdil po hlavní proti větru sám. Tolik teorie a taktika. Číslo punkově nakreslit na nohy, ale vlastně mnohem lepší než si ničit dres. Proti poučkám беру dlouhý vršek, protože docela fouká a v lese je zima. Díky Šumavě mám vyzkoušeno, že se v něm neuvařím i kdyby se oteplovalo... tahle sázka vyšla. Pozdravit se s Rybou, Jonášem, jinak nikoho moc neznám... Start přesně v 10 a první úkol dostat se na hlavní ve skupině se daří překvapivě snadno. Ještě snadnější je pohyb v balíku, až si říkám, že jsem tu jak doma. Na to, že toho moc odježděno nemám, tak ok. Bojím se, že to začne být nervózní, a tak jsem pořád ve střehu, ale až na menší cukaturu, když někdo zkouší únik je vše v pohodě. Před odbočkou v Mšeci se cpu doprava, kde nebude tolik foukat a bez ztráty kytičky se dostáváme ke sjezdu. Ten je docela opatrný, až mi přijde škoda tolik brzdit. Z opatrnosti se ale nikam necpu a vlastně zjišťuji, že jsem skoro na konci. Ostrá pravá v Srbči s nástupem, abych akorát zapadl do háku mizícího balíku. Pár lidí to nedalo, ale já jsem za chvíli bezpečně usazen. Dál se zas nic neděje, v čele Weberovci, Jonáš a spol. Přijde mi nepatřičné se tam plést, tak to kontrolovu zezadu. První kopec to nadělí. No naletělo se do něj jak na Čekanově v Kolodějích, už na rovině za křižovatkou tam mám 400W a borci nevypadají, že budou zpomalovat. Tady jsem měl zářit, ale místo toho vlaju na chvostu, až za chvíli vlaju za chvostem... No pár lidí předjedu, ale že by to byl extra výkon. Blíží se horizont a cíl je chytit skupinku přede mnou a mít doprovod na hlavní... Přivezu ještě jednoho borce a myslím si, že mám hotovo. To jsem ale jedinej, takže naše skupinka se vydá stíhat skupinku před ní. No OK, čím víc, tím líp, jenže skupinka před náma zas nahání skupinku před nima. No ve zkratce, po úděsném šrotu jsme před brdkem před Hvězdou na dostřel hlavnímu balíku. A s horizontem už si můžeme sdělovat dojmy, jak jsme popravený po prvním kole. Řečnický se ptám, jestli to k něčemu bylo, ale jak se ukáže, tak se to zásadně podepsalo na výsledku. Mám dost času se vydýchat, než se objevím na čele a zjišťuju, že jsem součástí gigantického kolotoče, kdy snad 25 lidí točí párvterinové špice a můžu si prohlídnout i 11 uprchlíků před námi, co jsou stále vidět. Sakra, tohle by se tak líbilo Kolíkáčovi. Ani já neprotestuji, přeci jen, ještě nejsme na stém km, takže pohoda. Navíc se cítím docela svěže. Hlavní jsme přejeli, pravá, schovat se na větru a šup do lesa. Využít rychlost a dojet si až na čelo, kam se nikomu nechce. Dobrá příležitost jet si sjezd podle sebe. Dole jsem druhý, bez stresu a nástupu za zatáčkou. Navíc tak projedu blízko čela až pod cílový kopec. Čekal jsem, že bychom ho mohli jet jak lidi, ale ne... zase vlaju na konci, sakra jak je tohle možný! Poslední nejsem, jen skoro. Nahoře se zvednu a doskočím si 10 metrů do balíku, protože motivace neopakovat šrot až na Hvězdu z minulého kola je velká. Souvislý šrot jsem ale vyměnil jen za nástupy za zatáčkama, protože tady jsou borci nějaký čerství. Ještěže tu jsou dva domácí od Weberu (Lukáš Mitas a Petr Zikmund), které si teď hodlám půjčit, když už je Olda Novotný nepotřebuje. Kluci neblbnou, nejedou zbytečně, ale zase vypadají hodně v pohodě, aby jim to někde ujelo. Překvapivě o jejich hák nikdo moc nestojí, tak je mám zadarmo. Dobře se schovám, navíc nechodí střídat, takže i já se jen vezu. To mě dojde asi v půlce hlavní, a tak když se čelo začne moc otáčet, jdu se párkrát předvést na špic. Přece jen orange dresu je třeba taky dělat reklamu. Využít místa v čele, schovat se na větru a do sjezdu na druhém místě a pak si zas vyjet na čelo. Jo tohle je osvědčená taktika a nikdo moc není proti. Na rovině po větru je čas se v klidu najíst a napít a počkat si na svoje domestiky. V pohodě zas až pod kopec, ktere se jede o chlup míň, takže úplně neodpadám. Nahoře pěkně v háku a jde se do posledního kola. Držím se svých domestiků, na bočáku se to hodí a na hlavní zas točit na čele. Zjišťuju, že jsme asi v 8mi lidech odjeli, ale brzy nás sjedou. To trochu rozbije to málo co zbylo z kolotoče, ale mě to nevadí, stejně už nás bylo málo, co jsme točili... mnohem víc lidí se jen vezlo. Před nájezdem do lesa to ještě zkusí lidi na bočáku, ale je to krátký úsek. Já si pak jedu již tradičně na čelo před sjezdem. Opět nikdo neprotestuje. Dva lidi mě ještě předjedu, ale jsem bezpečně v háku. Na rovině už se závodí, ale mě se do toho moc nechce. Přece jen moje watty nejsou úplně ideální na závody v top speed po větru... Pár lidí odjede, ale mají sotva 20 metrů, mě to nechává v klidu, respektive stejně bych s tím nic neudělal. Do posledního kopce to je stejně pohromadě. Všichni letí pryč. Já zas tradičně propadám dozadu, utrhnu už jen pár lidí a doplácám se do cíle. Moji domácí skončili 1. a 3. z hlavního balíku :), příště se jich musím víc držet (dle Stravy by cca 380-390W mělo stačit). Jinak pocitově docela hrozný, jak všichni letěli... Na druhou stranu o tom dojet v balíku jsem snil celou zimu. Wattově to podle mě bylo dobrý, i když Camrdovi se to zdá málo :), ale ten kopec jsem jezdil pořád 315-335W průměr s pasážema přes 400, což odpovídá tomu, jak to jezdím v Kolodějích, jen už tam nebylo na to finálový zvednutí se jak na Mělnice (vlastně to jsem použil ve druhém kole, abych si ušetřil dojíždění balíku za kopcem), navíc většinou hned za kopcem nebyla úplně vhodná doba na nějaký vydýchávání, ale valilo se dál...

ROUDNICE NAD LABEM

Luke – Jedno sváteční pondělí

Sice to prý z Šumavy vypadá, že se tu nejdou žádné zajímavé závody, ale mě to dnes přišlo zajímavé až až... V neděli jsem si naštěstí projel náhradní okruh za Zavadičku 3x pěkně v rychlosti na koze, takže už jsem věděl, do čeho jdu. Minimálně jsem byl bohatší o poznatek, že ten brdek hned za startem, co vypadal na mapě, že se tak nějak přeletí setrvačností... se teda vylétět dá, ale setrvačností moc ne... ale co, ty kopce se mi jeli v neděli docela dobře, tak v pondělí to přece nemůže být jiné... a zbytek je rovina. Na startu potkávám Baska a Kapra a jdeme si to projet ještě jednou, kdyby náhodou... no hodilo se to, fouká trochu jinak. Cestou se chlácholím, že fouká víc proti než z boku, a tak by se za tou vracečkou nemuselo hned závodit... nohy jsem docela rozjel a stavím se na start. Volná je jen poslední řada, hlavně nechci být vyklepán hned mezi prvníma, tak se musím hned po startu procpat vpřed... Nutno podotknout, že jsem se doma poctivě připravil a našel si ve startovce jména, která mě v časovce neporazila o moc. Bohužel už sem nenašel nikoho, kdo by byl horší než já. To mě nedodalo moc optimismu, a tak před startem jen řeším, co dělat až mě dojedou o kolo... no moc se mi sem po tom ani nechtělo a беру tak za úspěch, že vůbec stojím na startu. A je tu start a hned se jede šrot do úvodního kopečku, nicméně jsem se asi dobře rozjel, a tak mi nedělá problém se prokousat z konce balíku někam k půlce (500W, 35s), tepy vylítly z předstartovní stovky na 175 stejně rychle, tak se radši uklidňuju, 300W po zbytek kopce stačí na udržení pozice a tepy se nakonec nepřevalí přes magickou 180ku, takže to беру jako pohoda start. Chvilka klidu, nebo teda nervozity před první vracečkou a pak ... no, ujelo mi to. Od zatáčky spurtuju, chytám hák, pár lidí přede mnou se dělá díra, někdo svěsí, někdo si znovu nastoupí, tenhle hák už nechytím a je vymalováno. Nabírá mě Milan Beránek - ha, jméno z průzkumu soupeřů, toho se drž. Jede sakra řemeslo, otáčím se, jestli by tam nebyl někdo pomalejší, ale za mnou vcelku prázdné. Trpím, asi čtvrtý nástup během 4 minut, abych byl vůbec v háku, balík pořád na dostřel, tak zkouším ještě vystřídat, ale po 4 minutách (průměr wattů 300), už to moc nevypadá. Konstatujeme, že to byl docela rychlej konec, ale než je vůbec čas nějak svěsit, jsou tu další dva zezadu a vypadají, že chtějí jet. Tohle mě vůbec nevyhovuje, dávat si na rovině mě děsně bolí, takže další křižovatka a další nástup pro mě je jen o tom, začít spekulovat, jestli vydržím kolo, nebo dvě. Ale peloton vysypal další lidi, tak se pořád jede, snažím se neschovávat, ale moje špice jsou kratší. Konec konců, jsou tu jiní borci... Někdo má i čísla UAC, tak si můžu počíst 3 - Baier Jiří, 4 - Miller Milan, 5 - Beránek Milan. Tyhle jména mi nedávají moc naděje na dlouhé setrvání zde, ale zase mě přijde, že asi nejedu tak zle, když i oni byli vyklepáni z balíku... Proletíme rovinu k cíli a já čekám zúčtování za tuhle jízdu, ale nohy drží, v nejprudší části se někdo zvedne, ale nic co by 350W nespravilo, zbytek se jede pod 300, takže nahore stále v grupě, zašit se na větru a čekat na nástupy za vracečkou... No šrot se jel, ale sílu balíku to nemělo. I tak bych si ale radši dal ještě ten kopeček, než tyhle hoblovačky nohou na rovině. V dalším hupu už si začínám (konečně) připadat jako vrchař, když vcelku v pohodě držím vepředu skupiny. Někdo zkouší nastoupit, ale nikdo další se nezvedne, tak jsem v klidu. Už je nás asi 10 a přijde mi, že docela jedeme. Nástupy za zatáčkama slábnou, a tak přežívám i další kolo. Třetí kolo se opakuje, v pohodě v prvním brdku, uviset vracečku. V brdku číslo dvě někdo nastoupí, nikdo po něm, tak si vlezu na špic, podržím to lehce nad 300W, až se divím, jak mi to jde a nikdo neprotestuje. Z kopce si borci dojedem. Držím se na čele, je tu větší pohoda, jen si dávám pozor, abych se někde na špici moc nevyšřávil, přeci jen, tyhle borci jsou hlavně na rovině někde jinde. 4. kolo už slibuje pravidelnou spolupráci a uklidnění situace, pohoda v kopcích a přežít ty křižovatky... Popáté do brdku po startu, už mám problém upočítat kolik kol bylo a kolik zbývá. Z počtů mě vytrhne zaváděcí auto druhého balíku. Uhýbáme ke straně a necháváme je projet, ale je jich tolik, že to nestihnou do vracečky a tam se dost promícháme. Já se spořádaně cedím na konec, ale kumpáni ze skupiny se chtějí svézt, tak proč ne. Myslel jsem sice, že pojedeme až na konci, ale je tu tolik lidí, že se to nedá když vidím po půl kole lidi od nás, jak se cpou dopředu, jdu se taky osmělit, přece jen je tu Basko i Kapr, tak je chci aspoň pozdravit. Po nájezdu do 6-ho kola, tak zase zažívám ten vrchařský pocit a během brdku se dostávám na čelo, kde je Kapr. Za brdkem se zrovna moc nejede, tak i chvíli jedem na úplném čele a kecáme. Jo tak tohle mi asi dnes stačí a v další zatáčce můžou klidně všichni odjet. Ale nic takového se neděje. Místo toho visím krásně dál. Dalších 5 kol v deluxe společnosti. Jednou dokonce táhnu balík na čele toho druhého kopečku, tak třeba bude pěkná fotka. Jediný problém nastane, když se půl kola flákám a propadnu se docela dozadu a tam je to po těch křižovatkách hroznej fičák. Tenhle problém ale za mě elegantně vyřeší Čespa, který se taky nějak zapomněl, a tak jen hodím háček a nechám se provézt až na čelo. Díky. Bohužel, zas nikdo neměl foťák po ruce, takže žádný selfičko, ani s Kaprem, ani s Čespou. Chjo Předposlední kolo druhého balíku někdo vostře brousí dráty nebo hazku borce před sebou. Navíc ve sprintu ze zatáčky. Popravdě nechápu, jak to borci ustáli, ale myslím, že nakonec nikdo nelehnul. Naštěstí ani já, když si se mnou přišla řídítka tůknout paní Milec-Jiřincová, pravidelná účastnice vyhlášení Po téhle připomínce toho, jak může být sláva v balíku pomíjivá, je tu pro balík poslední kolo a brdek za startem. Ten se jede už zas docela zostrá, ale jak jsem dneska vrchař, tak nemám problém držet čelní pozice, ani když to někdo zkouší potřhat. Díky tomu čuju brutus za vracečkou, tak nečekám a drže se cpu co nejvíc dopředu. Brutus se tedy (aspoň pro mě) nekoná, ale vepředu chce být najednou každý. Najednou je tu Kapr, ať prý uhnu, že chce dopředu. Uhnout moc není kam, ale dopředu můžeme jet i tak. Docela se mi líbí být v centru dění, poslední brdek pro balík... ale vlastně se tu nic neděje. Teda asi jo, protože, tady jsme ztratili Baska, kterej se pohyboval spíš ke konci a kopce mu už tolik nechutnali, ale pro

Kapra nic významného. Nechci překážet cílovému spurtu, když mě čekají ještě dvě kola, a tak se cedím dozadu, kde je komentátor Bobek. 2 km do cíle balíku se nejede, a tak ještě bez práce dojezu za Kaprem. Nabízím případnou pomoc, ale stejně vím, že mi řekne, že nic nechce, tak aspoň popřát štěstí do finišu. Balík se zvedá a projíždí cílem a já kontroluju, jestli tu mám své soupeřníky na zbytek cesty. No moc se mi nechce, najednou to tak nejede a motivace už taky moc není, ale soupeřníci tu jsou, sice ne všichni, ale i tak to bude rychlejší cesta do cíle než samotka. Najednou to nejede a připadám si už taky docela unavený. Slunce docela pálí, v bidonech na dně, no už mi bylo líp. Poslední cukry z kapsy, abych aspoň dojel. Komentátor Bobek hecuje, ale na mě to moc nezabírá, ale kopec je stále přítel, takže se nějak držím. Přemýšlím jestli už se jen vézt a nespurtovat a nebo... Kolikáč pořád v reportech honí každý bod do UACu a kolem se tu pořád motají čísla 4 a 5, navíc Jirka Baier je asi až za náma... No sice si moc nevěřím, ale pár lidí už jsem wobložil a přijde mi, že na těch křižovatkách se ještě docela zvedám... Takže jo, hlava se vzpomíná a bude se spurtovat, hin sa ukáže. To ale znamená občas se ukázat na špici, ale zase se tam nezrušit no... Teď Bobku rad... Ale jo, občas se moc nejede, tak se daří se tam občas ukázat. Jen jeden borec vypadá hodně v pohodě a v posledním brdce ujíždí. Vyhodnocuju, že sice možná mám na to ho háknout, ale už ne, jet pak šrot až do cíle, a tak na to kašlu. No asi chyba, už jsme ho nesjeli. Ale nevádí, uac čísla pořád přede mnou, teda jedno (5) přede mnou a jednou za mnou. Fixuju pětku už 3km před cílem, vypadal ok, tak mu věřím. Na rovince v cíli se pár lidí cpe dopředu a pořád koukaj doleva, kdy jako někdo pojede. Přijde mi, že už by skoro někdo mohl a když vidím napravo díru, tak za to беру a mizím. Teda myslel jsem si, že mizím a taky jsem si myslel, že cíl je o něco blíž, ale to jsem si moc maloval. Takže nakonec poctivej 350m dlouhej spurt a tak tak, že mě ještě nepřeletěli, ale vyšlo to, moment překvapení zafungoval a já zakončil docela povedený závod ještě povedenějším finišem... Okruhy teda moc nemusím, ale trénink to byl parádní a nakonec si odvážím super pocit i hodně kvalitní tréninkovou jednotku. Jo a nakonec jsem kolo nedostal, vítěz spurtoval pár vteřin za náma, když jsme najeli do posledního kola :)

KOLEM POSÁZAVÍ

Kolikáč – Kolbabáci, máte další jedničku s hvězdičkou!

Tak tohle byla jedna velká paráda! Balíky narvané k prasknutí, konkurence veliká, skvělá trať a zabezpečení. Kolbabáci máte další jedničku s hvězdičkou! Bohužel můj výkon byla jedna velká tragédie, tak jsem se těšil, ale od začátku do konce utrpení, vedro mě spalovalo, nohy nejely, v hlavě prázdko. Jedině Kapr byl motivací, uviset za jeho zadkem a obdivovat, kde furt bere síly i po tom včerejším rozjetí. Ranní roztočení kopyt z Jíža, takže Hradec jakž takž vycupitám, nahoře mě ještě popostrčí Čespa. Ale teď to chce si najet dopředu, ale v hlavě to není. Srabácky zalezlý na oce, a vidět těsně před sebou, jak jde k zemi Tomáš Ress v té točce před Oplany. To nepřidá a Oplanský d'olík tak hodně na krev, abych se přisál zpět. Do Úžic stále vzadu, jen kontrolovat bráchu, jestli je kousek přede mnou. Sjezd do Talmberka zase s koncovými světly a k hájovně tak spravedlivě odpojení. Kapr se spojuje s Vencou Cafourkem a já se furt nemůžu docvaknout. Hrozný stavy! Do Ježovic to pospojujeme a nabereme větší grupu i s Lacem Šindelářem. Tak teď bychom měli jet, ale nejede se. A mě to nevádí, mám totiž stále problém, že mi to ujíždí. Za Zdebuzevsi si nás dokonce zezadu doskakuje Tomáš Pacovský. Parkujeme, ale jsem za to rád, jelikož z Kácova chytám parádní krizi. Doteď nechápu, jak jsem pak ještě přežil s nimi Rataje. Před Nechybou to bohužel kousek přede mnou znovu lehne, ten řev raněného býka budu ještě dlouho slyšet. Tak teď už chuť na nějaké závodění totálně vyprchala. Marně vzpomínám, jak jsem před rokem plný sil tahal špice. Teď jen transport do cíle. Ani mě nevruší, že duo Dexter Venca a Tomáš nás zaslouženě obkládá...tak snad bude příště lépe ... ale stejně Kapře díky za společnost a obdiv za výkon a gratulace ke stříbru! A poděkování všem orange, že jste dorazili!

Luke – Klenot z Posázaví

Kolikrát chci si můžu říct, že po dovolený bez kola, těžkým týdnem, a navíc závodní sobotě od sebe nic nečekám. Přesto ráno parádní starták, zařizuji si u Piráta radši přebrání čísla a čipu a vůbec tak nějak děsně stresuju. Prostě Kolem Posázaví je český amatérský monument, po maratonech možná nejtěžší závod, v podstatě domácí po Kolodějských kopcích. Na start na kole s Kolákáčem, Oťasem a Baskem. Stíháme akorát, přebírám si číslo a čip, v klidu na start, znovu probrat taktiku a stoupnout si s Pirátem a Rybou blízko čela. Pirát hlásí dobrý nohy, já sobotu trochu cítím, ale úplná hrůza to není, tak snad... Je odstartováno, do první točky v klidu a pak se tempo zvedá. Mírně se propadat a držet plánovaných 300W, tepy letí ke 180, ale ne přes, vypadá to dobře. Postupně přidávat a víc držet pozici, Pirát kousek přede mnou, tak asi s těma nohama nekecal. Poslední levá točka, dle plánu jsem tady měl vybrat nejbližší větší skupinu a pak nešlápnout až do Talmberka... No tak to nevyšlo. Jediná skupina je balík pár metrů přede mnou, kolem letící Jirka Baier, jen hodit háček, ale nechci stresovat Piráta, který se mě chtěl držet a zbytečně nás oba poslat za hranu. Další dva borce kolem už ale jet nenechám, horizont se blíží, tohle bude naše budoucí skupina. Houknout na Piráta a už se vezem. Je nás ale míň, než jsem čekal, tak se otáčím na špici, abychom neztráceli rychlost. Proletět Oplany a sjezd dolů. Vidím, že v balíku už probíhá kontrola jízdenek, takže nás časem bude víc. Sjezd z Oplan na čele a vlastně s náskokem, za křižovatkou přijede Maťěj Činčera a ptá

se jestli jedu. Pirát sjezd zvládl a je kousek za námi, tak říkám, že pojedou, ale za chvíli. Ve třech pak valíme dál, korálky před námi už se trousí, bohužel auta za nimi nám to dost komplikují. Zezadu tak přijede ještě pár lidí. Pirát doslovně plní taktiku na špicí nešlápnout až do Talmberka. To mě se moc nedaří, snažím se udržovat skupinu v pohybu, ale dost lidí se chce jen vést. Loni jsem měl určitě horší skupinu, ale svezení to bylo příjemnější. Takhle je největším tahounem Matěj, který by asi i odjel, kdybych ho dvakrát nesjel, ale na to jet jen ve dvou se úplně necítím, navíc tam nechci nechat Piráta. Úžice je tu ale překvapivě rychle, fouká do zad, tak se cpu dopředu, Kolíkáč radil, jet sjezd na čele. To je dnes moje parketa, v Talmberku zase s mírným náskokem. Užívám si to, ztrácím koncentraci a škrtnu si pedálem o zem. Sakra, dávej pozor! Naštěstí nelehnu, místo toho si užívám stoupání pěkně podle sebe. Nahoře konečně chvíli v háku, ale v Ratajích už zase všechny táhnu, bude sjezd, tak mi to nevádí. Takže cíl splněn z půlky, skupina by byla, ale zadarmo to nebylo. Přichází první vážnější stoupání na Podveky. Tempo nestálé, trochu se bojím nástupů, tak si lezu na špic a na 280W si to dám až nahoru. Nikdo neprotestuje, odměnou je další navlečený korálek, další dva na dohled. Proběhla taky nějaká selekce a skupina začíná jet. Do Šternberka tak nabíráme vše co bylo v dohledu. Sjezd jsem zase na čele, chci jet v pohodě, ale stejně dojedou auto, bohužel s *****, která se neumí vyhnout autu v protisměru, a tak radši zastaví. Musím fest na brzdy a jen doufám, že za mnou všichni dávají pozor a já nedostanu přímý zásah. Naštěstí v pohodě. V kopci od řeky pár lidí vysazujeme. Tentokrát zase 280W, ale v háku. Cítím, že se to začíná sčítat, pod Zdebuzevsí se snažím najít, ale nestíhám to. Všichni prohledávají zadní kapsy, tak se cpu dál, vypadá to, že se chvíli nepojede, ale houby. Za nepozornost platím, protože jsem si nevšiml, že to někdo rozpojil a 8 lidí nám ujíždí, 4 zůstávají. Nějak mám ale pocit, že to musím dojít, chlácholím se, že to Pirát zabrzdí, a tak si v klidu dojím a tak ve třetině kopce teprve vyrazím. Nejdřív s jedním, pak sám. Ha, mezera se zmenšuje, tak to bude pohoda. Jedu v klidu svoje tempo, s každým povolením kopce jsem blíž, jak nejedou. Před horizontem už za autama (sakra on tu fakt má někdo doprovodný auto kvůli 30 místu???). Beru bidon od manželky, zvedám se, skáču dvě auta a už se zase vezu ve skupině. Při přejezdu řeky už jsem zase na čele. Kolem špice se motám až do Ratajů. Pirát je tu taky, před sjezdem a pak kostkama se to chce nikam nepropadat. A hele i ten Jirka Baier je nakonec náš. Pirát hlásí pohoda, já už bohužel moc ne. Obávané kostky v Ratajích v tempu, sedět, neblbnout. Nějak to dneska docela jde, snad je to vidinou, že až pod Nechybu to bude z kopce. Míjí nás únik druhého balíku, ale nahoře svěšují, přijíždí další lidi, ale Pirát se asi někde zapomněl, že na kostky najel na chvostu a teď tu není. Doufám, že ho někdo z druhého balíku ještě přiveze, protože asi už nejsem úplně ve stavu, že bych mu pomohl. Přestože až k řece se moc nejede, už ho nevidím. Škoda, jel pěkně, rozjetý jsme to měli dobře, navíc pak zjišťuju, že je chytil dva defekty a konec se tedy moc nepovedl. Na Nechybu za to bere druhý balík a odjíždí, s ním i pár lidí z naší skupiny, kteří mají najednou spoustu sil. Ale to už tak bývá. Matěj mě ještě hecuje, že je na rovince sjedem, moc tomu nevěřím, sám už nemám moc kde brát, ale v Benátkách jsme tam. No moje zásluha na tom je tak maximálně pět procent. Balík má ale jinou aerodynamiku než skupina pár lidí, takže příjemný oddech. Bohužel už to moc nevidím na nějakou bitvu na Ondřejově. Vedro a únava se podepisují, mám toho dost. Vymyslím alternativní plán, mít čas pod 3h, abych měl motivaci ten Ondřejov úplně nezabalit. Vyklepán jsem už na kostkách ve Skalici, nějak tam ty nástupy už nejsou. Ondřejov jedu svým tempem, pár vyklepaných předjedu, ale většina soupeřů z UACu je pryč. Holt pošetrili víc. Nakonec za mnou nikde nikdo, ale cíl dát to pod 3h mě jakž takž drží. Ondřejov mám o minutu a kousek pomalejší než PR, ale čekal jsem to horší. Kostky před hvězdárnou už jedu snad rychlostí chůze, ale na asfaltu se ještě zmátořím. Předjíždím Pantátu, který končí kratší trasu, tak povzbudím a je tu cíl. Dál jak metr za bránu už nedojedu, ale čas 2:58 je tam. K super trase, bezchybné organizaci (než se člověk probere z mrákot v cíli, už jsou výsledky online) se navíc přidala i vysněná grupa s Pirátem. Asi bych se víc flákal, kdybych tam byl sám, ale takhle to mělo extra náboj a i bez nějakého extra finišu z toho vypadl pro mě moc hezký čas o 26 minut lepší jak loni, takže spokojenost.

Radim – Kolem Posázaví aneb finiš dobrý, všechno dobré

Kolem Posázaví je můj oblíbený a spravedlivý závod vedoucí místy, kam rád jezdím i v tréninku, navíc letos těch závodů není tolik a když už se nějaký povede uspořádat, tak je to skoro zázrak. Sláva tedy pořadatelům z CFC Kladno, že se jim to podařilo i letos v nelehké době koronavirové. Počasí bylo krásné letní, možná až moc, na dva bidony to bude na hraně, říkám si, ale jiná možnost ani není. Na prezentaci luxusní servis, jako zaplacený předem jsem upřednostněn ve frontě a v obálce s čipem mám dokonce přichystané i své startovní číslo UAC 377 na celou sezonu, které si teda vyzvedávám jako ostuda až nyní. Kvůli aktuálním problémům se zády mám v plánu pojmout akci spíše jako kvalitní trénink, ale zároveň je mi jasný, že až to po startu vypukne, tak mi to asi stejně nedá. Prezentace je nahoře v Ondřejově, start dole v Hradci, rozumná volba, aby se to nepomlátilo po startu hned v prvním sjezdu. Řadím se tentokrát docela dopředu a vyplácí se, po startu se celkem dlouho držím na dohled čela, až mi to připadá skoro divné, ve druhé polovině kopce přece jen začínám lehce ztrácet, ne moc, skoro mi připadá, že kdybych se ještě o kousek zmáčknu, tak bych tam i byl, ale hlava nakonec vítězí nad srdcem a nechávám se poměrně příjemně eliminovat, jako že vím, že kdybych chtěl, tak jsem tam ještě chvíli mohl na konci plápolat, ale že spousta lidí je taky ještě za mnou, takže se určitě s někým svezu. A také ano, v krátké době po dalším kopečku v Oplanech se formuje poměrně početná druhá skupina, ve které jsou jezdci, se kterými jsem jel tady loni (Běhounek, Šrejma) a další známé tváře, se kterými za mě rozhodně není ostuda být ve skupině (Tomáš Bartoš,

Václav Zimmerl, Martin Šurányi, Antonín Čech, Tomáš Švihálek. Přejezd do Talmberka je tak za mně v poklidu, vezu se, na čelo nelezu a celkem to odsypá, to loni ve trojici to tu bolelo rozhodně víc, a přitom jsme určitě nejeli tak svižně jako ve velké skupině. Jediným nepříjemným momentem je tak parta „motorkářů“ na starých Simsonech a fichtlech, která nám v kopečku na Benátky dá zřetelně pocítit, zač je toho spálená dvoutaktní směs benzínu s olejem. Ve sjezdu z Úžic se vyvezu na třetí pozici a protože na začátku talmberského kopce se do toho těm dvěma přede mnou moc nechce, vlezu si na čelo a první část kopce udávám tempo, pak mě tedy přeskočí Tomáš Bartoš, trochu mi odskočí a jede si stoupání podle sebe, ale ostatní až nahoru k hájovně dál poslušně za mnou, tak to jsem ani nečekal. V přejezdu na Rataje se trochu schovám, ale ve po kostkách si zase vlezu na čelo a snažím se to trochu chladit a hlavně před ostrou levou na náměstí včas ukazovat, aby všichni včas zpomalili a nikdo tam nelehl, což se myslím i podařilo. Na první pozici jedu ještě dál až pod železniční podjezd, je to tu dost rozbité, tady nemá cenu nějak přehnaně závodit, to si nechme na následující kopec, jedu podle toho a ostatní to zdá se pochopili, neb nikdo se přese mě neženě. Hned na začátku kopce přiloží pod kotel Tomáš Bartoš a pár dalších, ale stále si jedu na nějakém plus minus pátém místě ve skupině a říkám si, že takhle by to dnes mohlo být pořád, ale najednou se karta znenadání obrací. V serpentínách pod vsí ještě dobrý, ale začínám se cedit dozadu, na začátku Ježovic tam ještě jsem, ale už víceméně úplně na konci trochu prořídle grupy, no a na horizontu tam někdo ještě přihodil polínko, a to byl můj konec, na tyhle výkonové špičky nejsem nějak stavěný, trochu jsem povědomě asi cítil i ta záda a nedokázal se na těch pár sekund ještě zmáchnout, takže mi tam naskočila 10 m díra a už jsem to i přes veškerou snahu nesjel, na odbočce Zalíbená už do bylo 25 m a na horizontu nad Šternberkem už jsem před sebou nikoho neviděl. Jako k poslední naději jsem se upínal ke sjezdu k řece, ale hned nahoře mi tam z nějaké zahrady najelo auto a vlekl jsem se tak celou dobu za ním, takže nic, ale možná lepší, asi bych už je stejně nedojel a za ten risk by to nestálo. Stoupání od řeky okolo hradu tak začínám osamocen, ale dlouho to netrvá, a ohobluje mě jezdec s příchozím číslem 758 (Aleš Koberec, Hradecký spinning klub), na toho reaguji víceméně jen pohledem, ale na odbočce ke mně zezadu dorazí Martin Šurányi (463, CFC Kladno) s Naďou Voráčovou (744, TUFO Pardus Prostějov), alias asi s jedinou ženou, která startovala s naším druhým balíkem (40-60 let). Ve třech se to lépe táhne a když je ještě jedním z trojice docela pohledná holka, tak je to hned lepší, přece jen je to v té záplavě mužských nohou a zadků taková celkem příjemná změna. Jinak asi nejdelší dnešní kopec s největším převýšením přes Radnice a Zdebuzevy jedeme stylem každý chvilku tahá pilku a každý chvilku polyká andělíčky, aby se udržel, aspoň teda v mém případě to tak minimálně třikrát bylo, vzájemně si tím pomáháme a je to prostě celkem nadoraz, o čemž svědčí i to, že nikdo z nás nemluví, ačkoli s Martinem se jinak docela dobře známe. Ve sjezdu do Kácova dojíždíme i 758, zrovna do sebe láme gel nebo něco, takže se okolo něj přeženeme a ani chudák nezaloví. Za mostem přes Sázavu to hned zase začíná stoupat, k řece se sice ještě dnes několikrát podíváme, ale až do cíle už zůstáváme na pravém břehu. Na začátku je kopec nejprudší, dokonce je tu i značka 12%, a nějak se stane, že svým dvěma souputníkům o takových 25 m odskočím, což jsem samozřejmě ani neměl nijak v úmyslu. Na výjezdu z lesa tak spíš jen udržuji tempo a čekám, až mě dojedou, ale jako první je u mě trochu překvapivě jezdec 758, teprve až za ním přijíždí Martin s Naďou. Jsme tedy ve čtyřech, celkem spolupracujeme a hned je to zase veselejší. Pod Zbizuby nahazují vpředu velkou, ostatní postupně také a začíná se zase pěkně valit - přetrpět rozbitý úsek přes Kozojedy do Ratají, vychutnat si tamní kostky, každý bojuje jak umí, snažíme co nejvíce využívat občasně asfaltové záplaty, ale jsme stále pospolu a nikdo nemá zjevně navrch, nejsilnější mi připadá Martin a naopak nejvíc tam plápolá 758, ale všichni dobře víme, že jak to vypadá tady, na to se nehraje, rozhodující bude až finální kopec do Ondřejova. Sjezd přes Talmberk jedem odpočinkově, není už moc kam se hnát, ale dole u řeky najednou blesk z čistého nebe, stojí tu auto a pár dalších jezdců, jeden v modrobílém dresu TJ Kovo Praha leží na zemi, bez helmy, ale při vědomí a už v takové té stabilizované poloze, zjevně čekají na sanitku. Zpomalujeme, ale nezastavujeme, lidí je tu už dost a sotva bychom tu byli navíc co platní. V cíli pak zjišťuji, že k pádu došlo v hlavní skupině, to znamená o nějakých 10 až 15 minut před námi, že v tom místě ani nejeli nějak rychle, ale bylo jich hodně a moc se zrovna nejelo, spíš se tak jako kecalo, takže ostražitost možná na chvíli polevila a došlo k pádu. Příště jet radši pořádný kule, aby nebyl čas na blbosti, jak pravil v cíli Kolíkáč ... a má pravdu, předseda! My se také rozjíždíme jen zvolna, takovýhle pohled na ležícího jezdce s člověkem vždycky trochu zamává, všichni to máme vesměs jako koníček po práci a nikdo nejede na závod s úmyslem se tam zrakvit, tak v duchu přejeme jezdcí, ať to dopadne, co nejlépe a jedeme dál, co jiného naděláme. Jak zpívá Nohavica – „Jo když to jde, tak to jde, a když to nejde, tak se musí jet a všechno časem přejde“, což pro nás platí i v tomto případě. Následující zatáčkovitý výjezd na Nechybu tak jedeme celkem zvolna, na konci už se tedy trochu přitápí, ale dalo se to vydržet a celkem překvapivě zde dojíždíme Pavla Lišku z CKKV, vypadá dost okorale, ale hákuje celkem pohotově. Následující snad jedinou trochu odpočinkovější pasáží údolím z Benátek na Komorce tak jedeme v pěti a za odbočkou dorážíme ještě Baska z Vinohradských šlapek a už je nás šest. Na horizont na Vlkančice se sice doškrábu na druhé pozici, ale zacuká mi v pravém a vzápětí hned v levém stehně a já si okamžitě vzpomenu na loňský závěr, který v křečích celkem bolel – ajaj! V kapse mám však ještě ampulku poslední záchrany – MagnesLife, tady už není žádný čas na hrdinství, a tak šup tam rychle s ní a doufat, že se během sjezdu a krátkého údolíčka pod Stříbrnou Skalici stačím dát ještě trochu dohromady. Mám to o chlup, abych se s neustále ke křečím napínajícími se svaly udržel ve skupině, ale nakonec tam jsem, naopak Pavel se neudržel a je nás zase jen pět. Ve Skalici na náměstí se to zase začíná pnout, ale až do křeče to magnesium už nepustí, uff. Poslední úsek z kopce na kostkách trochu proklepe svaly a je tu

velké finále v podobě táhlého kopce do Ondřejova. Dopředu jde 758, tak vida, na Ratajích na to nevypadal, ale nakonec bude mít sil na rozdávání, naopak zbylá trojice trochu ztrácí, nicméně já se soustředím spíše sám na sebe, jako nohy by sice jely, ale zase se to začíná nepříjemně pnout v jednom a vzápětí i ve druhém stehnu. Zkouším jít ze sedla, to trochu pomáhá, ale zase celý kopec jet ze sedla nemohu, a jakmile se sednu, už se to zase pne. Nakonec zůstávám sedět, už nemám sílu jít ze sedla, a ono hledíme – napřed se to napíná víc a víc, a když už myslím, že mě křeč už příští sekundu kousne, tak najednou ten krásný pocit úlevy, jak to náhle samo ustupuje. No paráda! Do toho koukám, že přede mnou už není jezdec 758, resp. není tam zdaleka sám, neboť jako barevné korálky je po kopci roztažená nějaká velká skupina. Začínám jednoho po druhém sjíždět, dost jsou to příchozí z mladšího balíku, který startoval o 8 minut před námi, ale poznávám hodně lidí i z té skupiny, ze které jsem vypadl v Ježovicích, a někteří vypadají, že mají už opravdu dost. Postupně předjíždím asi pět jezdců z mé kategorie a další z řad příchozích. O kus dál před sebou poznávám ještě rozepnutý dres Vaška Zimmela a říkám si, že by to bylo hezké ho taky předjet, ale ukazuje se, že máme podobně sil, protože pár ostatních ještě předjedu, jednoho dokonce i ve svém značně neoblíbeném kostkovém dojezdu pod hvězdárnu, ale k Vaškovi už se nějak výrazně nepřiblížím. To ale nevedí, nakonec ten závěr vyšel ještě parádně, utekl jsem křecím v poslední chvíli a hezkou řádku soupeřů ještě předjel, odhadem tak deset, z toho pět z mé kategorie, takže platilo ono známe „konec dobrý, všechno dobré“. Stopky se mi nakonec zastavily na údaj 3:17:54 h (průměr 28,3 km/h), loni to bylo 3:13:59 h, tedy o něco pomalejší, ale taky loni jsem ten poslední kopec už v křečích málem nevyjel, to letos mě to bavilo víc. V celkovém pořadí druhého balíku to stačilo na 46. místo (z celkem 85 na startu a 75 v cíli), opět tedy druhá polovina, ale tentokrát celkem se ctí, řekl bych - bojoval jsem, co to šlo, až jsem úplně zapomněl, že mě vlastně bolí záda a že bych se vlastně měl víc šetřit, přesně jak jsem doufal před startem. Čili za mě celkem spokojenost i když samozřejmě – lepší to může být vždycky, dokud se nevyhraje. Na druhou stranu, vítězství, děcka, to taky není ještě vše! Telegraficky ještě dodám, že Králem Posázaví v mém druhém balíku se stal zcela zaslouženě Líba Janoušek (Giant Cycling Team) v čase 2:45:27 h (průměr 33,8 km/h) před Vladimírem Uličným (), Tomášem Patakim (Železničáři) a Zbyňkem Kudrnou (Enduraining). Mladý balík zcela ovládli jezdci z LAWI Stars – Giant, zvítězil Filip Endler v čase 2:36:09 h (průměr 35,8 km/h) před svými stájovými kolegy Václavem Nežerkou, Vojtěchem Jonášem a Tomášem Kotlíkem. Ve třetím balíku nad 60 let (letošní novinka, loni startovali dědci ještě s námi) zvítězil (na zkrácené trase 65,3 km) Stanislav Hájek (CSK Markus) v čase 2:07:17 h (průměr 30,8 km/h) s velkým náskokem více než 6 minut před Josefem Králem (Kbely Cycling Team), Leopoldem Spáčilem (Mondraker Racing Team) a Igorem Kubínem (CSK Markus). Na závěr je ještě třeba poděkovat pořadatelům, Vítkovi Novákovi, Kolbabovi a jejich týmu, udělali krásný závod navíc prakticky v mém domácím prostředí, i když třeba do Ratajů na kostky se sám neodvážuji vůbec a do Kácova jen když cítím formu, to znamená v posledních letech prakticky taky vůbec. Je to ale krásný spravedlivý závod prakticky neustále nahoru dolů, zkratka pro všechny, co se nebojí kopců, takže jsem rád, že to zatím platí i o mě, protože kdo ví, jak na tom budu třeba za rok, že?

O KOLO ÚŠTĚKU

Kolíkáč – Zase mě to bavilo!

Pondělní odpoledne, čokoláda nakousnutá a k tomu ve vzduchu vůně kávy. Vzpomínky na nedělní bitvu ve Středohoří stále v hlavě. Teď to jen vychrtnout ze sebe přes klávesnici. Po Posázaví nechut, nejraději to zabalit a těšit se na zimní objíždění. Kapr ale chce, abych mu jel Lovečkovice špic. To je lákavé, a tak přes mírné peripetie nakonec stojím dlouhou frontu na prezenci. Na břehu jezera Chmelař, kde jsem před pár lety honil holky na táborovém koupání. Kudla, ono je to už více jak 40 let ... Studenou nohou na startu a po úzkém výjezdu se prodrat dopředu pod první stoupání. Kapr, Luke, Pistachio nadohled, do zadku mě štípe Vlčák. Takhle to máme rádi, díky nezlomní orange boys! Odbočujeme z hlavní na úzkou silničku, kde se sklon stále přitvrzuje. Chci zařvat na všechny shod'te si na malou, ať to v kopci nejde k zemi kvůli spadlým řetězům. Ale nějak se mi nedostává kyslíku. Jdu přes Pistachia, když tu vidím, jak stojí Kapr ve škarpe a nahazuje řetěz ... Na horizontu ještě zahlédnout Lukeho záda a pak se se ponořit do vlastních myšlenek, co teď? S Kaprem a s Lukem jsme chtěli jet spolu a sladit svoje kopyta na Beskyda. Tak se jen nechám odváť skupinkou, bez výrazné snahy posunu dopředu. Doráží nás zezadu větší grupa a věřím v bráchu. Ale když jsem na konci, tak jen s Pistachiem konstatujeme asi větší problém u Kapra. Co teď? Láme se to ve mně, když zahlédnu ve skupině před námi orange záda Luka. Sjeli jsme si je a s Lukem měníme strategii, že to zkusíme sami, kdo ví, co je s Kaprem ... škoda, že nemáme vysílačky. Okoukávám skupinu a začínám poznávat nějaké lidi z minulé neděle. A především duo Dexteru Vencu Cafourka a Tomáše Pacovského. Tak ty bych chtěl dát a oplatit jim Posázaví. Podaří se to? Skupina velká, počítám kolem 20 lidí a před námi ještě nějací jednotlivci. Tak k nim zkusíme přeskákat anebo to pospojovat. Angažují se na špici a povzbuzují Luka. Ten se snaží se o mě starat, i když nějaký jeho nástup přes horizont jen marně lapám po háku. Trasa je to parádní, úzké silničky, stále nahoru dolů, není tu moc míst se v klidu napít či najíst. Závěrečný kopec prvního okruhu přes Lovečkovice a ukazatel Verneřice 3 km, jo tady to známe v opačném směru, když jezdíme v zimě Rytířov. A tady si plánuji v druhém okruhu, že musíme za to rafnout a odjet svým soupeřům. A potvrzení mého plánu přichází po chvíli, když po rychlém sjezdu jsme v Úštěku a po šterkové cestě mezi zahrádkami najíždíme na cílovou rovinku.

Taky tady určitě nechci dojet ve 20 lidech a přetlačovat se do spurta. Sdělují to i Lukovi, chci být aktivní, dnes se mi chce zase po dlouhé době závodit. Tak dopít bidon, jsme v půlce v čase 1:27, průměrem 33. Najíždíme do druhé fáze. Stále jsme docela velká skupina, kopce se snažím jet ze špičky a moc se neotáčím, chtělo by to cestou už někoho vytrousit. Škoda jen, že jsme neuhlídali odskočení dvou Starkovců, které jsme pak už jen marně naháněli do cíle. Měli jsme jet s nimi, protože jak se pak ukázalo, nohy dnes na to byly. Tak teď jen čekat na vhodný překvapivý moment, který nakonec přišel. Tomáš Pacovský mi zrovna říká, jak se mu dnes jede blbě a poté se nenápadně sune kupředu. Skáču mu hned do háku a po chvíli se otočím a díru na skupinu tam máme. Tak teď to roztočím a zmizet jim z dohledu. Parádní chvíle, jak kdybychom jeli o vítězství, a přitom jedeme o X. místo! Ještě si nás dolítne Venca Cafourek a po chvíli i Luke, tak to je skvělé! Teď už začínám věřit, že se to povede, necháme za sebou grupu a popereme se mezi sebou o vítězství. Jsou tu Lovečkovice, je tu s námi ještě Mirek Živný, který jede pořádný vrchařský řemeslo. A Venca jde po něm a já chci s Vencou. Safra, bolí to fest, rozepnout dres a nechat se ovívat chladivým vánkem. Jo půjde to! Nohy jedou, Mirek je náš a loučí se s námi. Otáčím se, a i Luke má díru. Řvu na něj povzbudivé hlásky, které on opětuje. Venca znovu topí a naskakuje mi mezera. Ale po zmírnění sklonu tam rvu velkou a dolétnu si ho. To jsou chvíle, které stojí za to! Je mi jedno, že mám o 5 kilo navíc, že mám v hlavě životní nepořádek, tohle znovu nabývám. A chci to dokončit až do cíle, nechat Dextráky za sebou! Sjeli jsme si dalšího borce a valíme do sjezdu. Tam borec v příkopu v péči záchranářů, tak teď se soustředím a neudělat nějakou fatální chybu. Šterkový úsek zdolán a dlouhá cílová rovinka před námi. Venca nastupuje! Podle všech mých letošních předpokladů asi svésím nohy a jen se dokloužu do cíle. Ale ne! Zvedám zadek a skáču mu do háku. Síly jsou, přelevu Vencu a na pásce ještě možná skočím jednoho příchozího, to bude asi na cílovou kameru. Safra to se to dnes povedlo, díky hromadná silniční cyklistiko! Zase mě to bavilo!

Luke – Vrchařina ve Středohoří

Půjdu trochu proti tradici a nebudu pořadatele jen chválit. Začalo ještě dávno před startem - tedy nefunkčním registračním systémem. Co si vybavuji, tak v seznamu registrovaných v tu dobu určitě nebylo 200 jmen, přesto se někteří dozvídají od pořadatele, že je kapacita vyčerpána. Ale přes mail/telefon nás ještě registruje. Pak ale najednou info o tom, že je registrační systém rozbitý - tak jak to teda bylo? Zaplatil jsem tedy předem a v neděli před 9 si vystál dlouhou frontu, abych u milých slečen zjistil, že mě v seznamu nemají. Evidentně nejsem první, tak jsou s tím v pohodě a stačí jim říct, že už mám zaplacené. Dopíšu si mě a hotovo, žádný čip a číslo mám UAC... zbytečná fronta. Čtvrt hodiny do startu, takže rozjetí nebude. Beru to sportovně a snažím se zabrat aspoň nějaké místo na úzké cestě podél rybníka, kde má za chvíli startovat kdoví kolik stovek lidí. Vtipný je, že se asi 5 minut před startem holky dozvídají, že mají start zvlášť a jedou jen jedno kolo, takže opouští poctivě vybojované startovní pozice. V propozicích o tom ani slovo, jak se to bude bodovat do UAC, to jsem sám zvědav, ale v tu chvíli řeším, že jsme s Kolíkáčem strašně vzadu. Na webu navíc psali, že se pojedou na "uzavřeném okruhu", ale před startem podepisujeme a je nám opakováno, že se jede za provozu... Nicméně křižovatky byly pohlížány na jedničku, co se týče aut. Na poslední chvíli taky hlásí, že ostrý start bude za autem na normální silnici, tak aspoň že tak. Start ze zadních pozic docela jde, po nájezdu na hlavní ale nezvyklý počet lidí dělá díry na rovině. Naštěstí chytám poměrně solidní odťah do balíku, takže to nakonec extra problém nebyl. Horší je úzká silnice před a v prvním stoupání, které končí v Srdově 10% stojkou, když už se konečně promotám blízko ke Kaprovi, akorát vidím jak shazuje řetěz. Sakra, taktika se rozpadá, balík mizí. Konečně přede mnou trochu místa, tak zkusím zahákovat koncový světla balíku, ale je to spíš první odpadlá skupina. Nevím proč, ale chci do balíku a přemýšlet o Kaprovi a taktice chci až potom v klidu, v závětrí. To aktuální skupinka vůbec nesplňuje, protože se řítíme za balíkem, brdek 45 km/h a na špičce víc jak 15s nevydržím. Balík je na dosah, ale naděje končí na obří křižovatce s lípou v Trnobraňech. Regulovčíci stojí stranou, místo aby stáli na té hlavní kam se jet nemá a ukázali teda kam... Přede mnou lidi stihnou odbočit za lípou (mělo se odbočit už před), já už jsem ale na šterku, kde se dá sotva brzdít. Skupina mizí a za chvíli už jsou v balíku. Vracím se kolem paní, která stojí za křižovatkou (a za tou lípou) a ukazuje kam se má jet. No díky, v 50 km/h fakt oříšek, což potvrzuje flyby. kde to vypadá, že půlka lidí to projela špatně... Navíc na dalších křižovatkách sice už šipky vidím, ale jsou spíš v křižovatce než před, takže té rychlosti by to bylo stejně neřešitelné. Další skupina akorát prolétá tou padesátkou kolem, takže slušná poprava abych chytl hák a než se vzpamatuji, tak borec přede mnou dělá díru na rovině. Paráda, takže ve dvou. Naštěstí přichází kopec, dojíždíme pár dalších vyvrhelů a nás si docvakne Kolíkáč, který hlásí, že Kapr pořádek není a že bude jiná taktika. Jaká už nedořekne, ale jsem v náladě, že mi to je jedno. Skupina je to docela velká, ale moc nejede, spíš každý v kopci zkouší, co si tak může dovolit. Po rovině občas někdo jede, ale roztočím kolotoč se nám nedaří a když už chvíli s Kolíkáčem jedem, zjistíme, že jedem sami, což zase před 25 členou skupinou moc nadějí nedává. Konečně se dozvídám i tu taktiku, prý skočit o skupinu vpřed. To se sice moc neslučuje s mým plánem první kolo co nejvíc pošetřit, ale co už, je to prý závod, tak budeme závodit. Na nejdelší kopec do Lovečkovic najíždíme trochu roztrhaný, ale v půlce už jsem s Kolíkáčem na čele. Skupina, co jsme chtěli dojet se rozpadla, ale většinu jsme myslím požrali. Navíc jsem měl pocit, že to bylo docela v klidu a plánoval tu frontální útok ve druhém kole. Sjezd do Úštěku pak byl vyloženě za odměnu, jen trochu překvapilo zkrácení trasy (mapa na webu vedla jinudy a závod měl dle propozic mít 108 km) a její vedení po rozsekaný šotolině kolem rybníka. Tam se bohužel naše skupina zase pospojovala, a tak snad 30 lidí mířilo do posledního kola. Na čelo vlezli borci, co sice dávají jen 3-4W/kg, ale těch kilo mají fakt hodně, tak

se docela letělo. Skončilo to ale na stojce v Srdově. Pak už se nejede, Kolíkáč to zkouší několikrát roztočit, pak zase chvíli jedeme sami, ale to jediný se skupinou trochu pohne, takže jsme sjeti. Blíží se poslední kopec a já už nechci šlápnout než za to vezmem. Ale Kolíkáč háže háček za Tomášem Pacovským a pomalu odjíždí ještě s jedním. Plán je zahrát si na Hirta a v prudký části Lovečkovice si tam doskočit. Protože závodit ve skupině v tom gravel úseku před cílem nechci. Dalšího borce, co to zkouší za nimi, ale už hákuju. Možná to bylo předčasný, ale co už. Před kopcem jsem zas u Kolíkáče, ale trochu zatavenej a v těch prudších pasážích se žádný Hirt nekoná, naopak ztrácím. Skupina pořád za mnou a neblíží se, jen někdo ještě odjel. Snažím se držet nějaké tempo, ale kde jsou ty watty z minulého průjezdu, kdy jsem ještě cítil rezervu. Hlava ale chce jet a chce jet s Kolíkáčem. Nahoře mě dojíždí Ondra Mašek s borcem v modrém dresu. Bez nároku vůbec projet špic jen hákuju střídavě jejich zadní kola. Ten vrchol je taková spíš houpavá pasáž a dolítne nás ještě jeden těžkotonážník. Tady už dost trpím, ale vidina sjezdu mě drží. Konečně. Pak ještě musíme skoro zastavit a projet kolem sanitky a kluka ve škarpě. Koukám spíš, aby mě tam nikdo nevběhl, takže detaily nevím a nevnímám, asi naštěstí. Těžkotonážník moc nepřibrzdil a mizí, lehám na to a za chvíli ho mímím, dole ve vsi zbytečně přibrzdím abych bezpečně minul dalšího jezdce a už to nechci řešit. Ale za vsí na rovině je zas Kolíkáč na dohled. Přislápnu a blížím se, v háku si vezu Ondru Maška, který chce taky jet, takže se párkrát otočíme a už je to jen cca 10s, ale šotolina nám vystavuje stopku, tady už nemá cenu blbnout a v klidu tedy mířím do cíle... Nakonec výkon podobný jak na Posázaví, zase jsem nepošetřil dost na poslední kopec, ale do té doby jsem jel docela aktivně. Čísla to potvrzují a jsou v podstatě shodná s Posázavím. Co se závodu týká, tak potenciál je velký, trasa opravdu hezká, jen ty značky dělat před křižovatkou. Zabezpečení křižovatek vzorné. Organizace na startu se nepovedla vůbec, ale doufejme, že šlo o porodní bolesti, které se prostě přihodí. Co mě ale zvlášť mrzí, že když se řekne 108 km a zveřejní se trasa, že se pak jede 94 km a na trasu se člověk nemůže spolehnout. A navíc oproti mapě přibyl ten gravel úsek s dírami, který byl opravdu ošklivý. Pokud to byla nějaká nouzovka, tak ok, ale cíl bych dal před něj. Pokud to byl záměr o zpestření, tak takhle tedy prosím ne.

DOBROVICE

Luke – Papírák v blátě

Na tuhle prasaráňku moc dobrý vzpomínky nemám. Loni ve výhni hrozný výbuch a v cíli na hraně kolapsu, to rozhodně opakovat nechci. Navíc v kalendáři hned po Beskydu, budu mrtvej. A i kdyby ne, moc dobře si vzpomínám na borce s dvojnásobným výtlačkem, co šterkem jen proletí a já se tam beznadějně snažím přenést nějaký watty na sypkou podložku. Letos navíc ještě o pár kilo lehčí a jak by řekl Bejk: "Co by tam takovej papírák dělal." Ne, fakt jsem jet nechtěl. Ale Oťas na Zlatáku nesměle straší Starkovcema, co nám šlapou na záda v týmovém hodnocení UACu. Tak to ne. Ve čtyřech se snad sejdem, tak to bude dobrý, dyť na výsledku až tak nezáleží, hlavní je pobrat dost bodů. Po Beskydu mažu večer domů a v euforii z auta volám Oťasovi a potvrzuji zítřejší účast. Jak to položím, vjíždím do bouřky a pršet bude asi celou noc. Tak to bude pecka na těch polňačkách. Doma nemám ani sílu něco řešit, výbava zůstane v autě a ráno rovnou pokračuju. Žádný spekulace s kolama, nebo vzít zimáka, tohle prostě musí jednice oddřít, dyť já se taky nevlákám. Nabírám Oťase a za chvíli už parkujeme ve Vinařicích. Chce se mi spát. Jsou tu ale Vlčáci, tak by bodový přísun měl být zajištěn. Díky za to borci! Po registraci máme spoustu času, ale ukecám to jen na minimální rozjetí. Start pěkně na pohodu zezadu, plán je držet se u Oťase a pomoci, až se to roztrhá. Překvapivě není nějak extra tlačení, a tak nějak na automat začíná tradiční budování lepší pozice. Oťase mám za zadním kolem, tak jen občas zkontrolovat, jestli je tam. Předjeli jsme docela dost lidí, balík se postupně trhá, tak skáču odpadající, občas si docela dávám, ale už se mi aspoň nechce spát. Vždycky bezpečně chytím odjíždějící ocas balíku, a tak se v klidu vezeme až před první blátivý sektor. První půlka ještě jde, pak přijdou louže přes celou cestu. Všichni se snaží vyhybat, ale každý další to má horší, jak ti předním rozrývají bláto kolem. Po jedné takové objížděce končím zabořen v poli snad 10 cm hluboko a jet se nedá. Pole pohltilo i vycvaknutou tretru. Všichni kolem nadávají na ten humus. Než se vyprostím, mám docela díru na Oťase, ale jeho taky zdrží zapadající borci před ním, takže mi moc neušel a ještě před koncem sektoru ho dojedu. Bohužel žádná pěkná skupinka se nerýsuje, jen dva borci před náma. Sjedou je, ale Oťas ještě řeší nánosy bahna všude možně, tak chvíli trvá než se rozjedem. Další sektor je tu hned, volíme opatrnější taktiku při vyhýbání se loužím a na asfaltu zase sjíždíme dva uprchlé borce. Cestou zpět do Dobrovice nabereme ještě pár lidí a na Kovárnu najíždíme bezpečně z čela skupiny. Kostky jsou v pohodě, kolem bouří diváci, jen poslední část bez tvrdého podkladu už dost klouže, takže oba po chvíli vycvakneme. Následuje výjezd kopce v Bojeticích. V televizi to před týdnem vypadalo jednodušší, teď po MČR zbyli jen vzkazy na silnici pro Hirta a Štybyho. I tak na nás dýchá ta atmosféra, obzvláště, když je kolem tolik lidí a všichni velmi hlasitě fandí. Po krátkém oddechu je tu další úsek, podél cesty stojí první závodníci s defekty, je tu i sanitka. Libujeme si, že to sice nemáme v balíku, ale aspoň v klidu. Po nájezdu na asfalt začínáme sbírat jednoho borce za druhým a když je nás asi 6 snažím se přesvědčit zbytek ke svižnému střídání. Bohužel to vydrží pár minut a pak to někdo zkazí, přestává se jet, nebo se nesmyslně nastupuje do brdků, nebo na sektorech po polňačce. To mě štve, a tak po pár pokusech radši jedu sám stále tempo. Dojíždím docela početnou skupinu s Pepínem a pak se chvíli vezeme bez nějaké přílišné aktivity. Už je nás přes

20, tak to jede i samospádem. Přichází Mcelák a zrovna jsem na špici, tak se snažím jet nějak přiměřeně, aby se nikdo nesnažil ujet a zároveň byl Ořas v pohodě. Jeden boreček na orange kole nastupuje, ale naštěstí nikdo další, tak držím tempo. Ořasovi to evidentně svědčí, tak si najíždí vedle mě. Probereme náš stav a délku kopce a už jsme nahoře. Z původní grupy zbyla sotva půlka, tak si vlezu na špic a odvážím naši skupinku do bezpečí. Před Loučnou ještě levá a sjezd přes Stodce, abychom si užili ještě jedno stoupání. K mému překvapení je tu ještě větší hukot než na Mceláku. Lidi rozjíždějí sirény, řvou přes megafon, jeden šílenec dokonce chvíli běží vedle mě, cosi řve a tlačí mě, jak někde na Zoncolanu při Giru. Neskutečně zážitek. Nahoře zas sjíždíme borce na orange kole, který má pořád zaječí úmysly. Tak toho bych chtěl zaříznout v cílovém kopci... Nabíráme poslední korálky. Když vidím před námi ještě dva, zase lezu na špic a jedu potřebné tempo. Přichází pár sektorů po písku, nebo i takové hezké dlažbě. Hlavně žádné louže, takže se jede fakt dobře. Užívám si to, až předposlední dva úseky to je zase peklo. Bahno už je všude, kolo plave ze strany na stranu. Jen na dně kaluží to neklouže, ale za tenhle trik se platí pořádným průplachem treter. A to už to vypadalo tak příjemně. Po dlouhém úseku najíždíme na asfalt, skupinka se zase trochu zmenšila, ale Ořas tu je pořád bezpečně. Čekáme už jen dojezd do cíle, všichni se začínají šetřit na poslední kopec. Ono ne, že by do teď nějak extra makali... Tak zase chci trochu potáhnout, ale než najedu do čela cítím plavbu po zadním kole a už to drncá... No tak to není dobrý, loučím se s Ořasem, teď už to zvládne sám a já stavím u krajnice. Oprava moc nejde, čeho se dotknu je od bahna, matka na ventilkou skoro nejde odšroubovat. Bahno je i v brašničce s náradím, nechápu. 11 minut na výměnu zadní duše není nic moc, kolem projíždí Čespa, který si asi taky užil. Já nasedám a pokračuju dál. Ale v Dobrovicích znovu nepříjemný plavný pocit a zadní kolo opět nevypadá moc dobře. Další duši nemám, jen lepení. Zkousím po tom chvíli jet a asi by to šlo, ale ještě je tu jeden dost rozsekanej sektor, a to na poloprázdném kole dát nechci. Chci to jen doplnit bombičkou, ale koukám, že je něco s ventilkem, protože to utíká kolem něj. To je docela dobrá varianta, a tak jen měním ventilek a modlím se, aby duši nic nebylo. Do toho začala hrozná průtrž, takže se rozhodně nehodlám flákat a jedu co to jde. Poslední kopec tak dávám docela v tempu a brodím se potoky vody vzhůru. Přes brýle už není vidět a vody je všude tolik, že kolo už ani není od bahna tolik, jako když jsem měnil duši. Zvláštní konstelace, a přesto se dostavuje neuvěřitelná euforie a užívám si tenhle marast cestou k cíli. Předjedu ještě dva lidi, kteří ale spíš už bojovali sami se sebou a konečně je tu pípnutí cílové brány. Splněno a rychle domů. Anebo ne? Ořas hlásí, že je druhý v kategorii a jel až do konce o vítězství. Takže ještě počkáme na vyhlášení, pokecáme a pak se konečně vydáme domů. Krásný zakončení bláznivého cyklistického týdne. I když se musím smířit s tím, že to závod pro mě není a asi nikdy nebude, líbilo se mi to. Ta atmosféra kolem byla naprosto jedinečná, to jsem nikdy nezažil.

KLIKOVY VRCHY

Kolíkáč – Výbuch u Roztok

S Kaprem do první lajny, nechat si podržet kolo a 2 minuty před startem si ještě odcupitat a ulevit do škarpy. Start 34. ročníku legendárních Klikáčů, vlézt si dopředu a nechat všechny ty rozběsněné zvířata za sebou. K Alžbětě nastoupí a odjede Laco Šindelář, ale s balíkem to ani nehne, a tak společně s Jeffem si užívám svoje tempo na špici a pocít, že přes nás nikdo nejde. Tohle je začátek, který jsem si představoval jen ve snu, spíše jsem počítal, jak lovím andělíčky a hák na konci očesané grupy. A pokračuje to i nadále, v hlavě to je, nesmím se propadat, budu se točit v TOP10 vepředu. Parádní bezbolestný stav, který pokračuje i po sjezdu do Městečka, kde se znovu deru na špic a připadám si jako býk. Hotel Sýkora dole v Křivoklátě musí být můj! Daří se vidět zaváděcí vozidlo z první řady, až před mostem v Roztokách jde přes Slávistu Karel Kopr a já tak najíždím na první ostřejší stoupání na druhé figuře, jakou lepší výchozí pozici bych chtěl? Tak teď roztočit nohy, nechat se procedit balíkem a zachytit se ocasu. Kudla on je to docela přísný brdek, mám tam nejlehčí převod a kolem břicha se mi začíná utahovat nějaký divný pásek. Auu toto bolí, bolest, kterou jsem snad ještě nikdy nezažil, to břicho chce snad vybuchnout a pásek někdo utahuje na menší a menší obvod! Kapr se mihne kolem, a já stojím v pedálech, jak solný sloup neschopen cokoliv s tím udělat! Tak to je pocit! Je vymalováno, mizí totálně všechno a horizont ne a ne přijít! Konečně se to překlopuje, ale jsem totálně demotivován, zašlapán do země, jak nějaký obtížný hmyz. Prostě jsem do Roztok udělal všem blbce na špici, abych v první intenzitě v kopci odpadl. Padáme k Berounce, ruce se mi klepou, ani ten sjezd nedávám vůbec jistě. Bohužel tady už mě nenabere nějaká lokomotiva, která by to dotáhla za těmi mizejícími zadky v dál. Snad jen Basko, který si mě sjel a hecuje ke sjetí. Sebrali jsme pár příchozích a Pepu Vejvodu, která se hrabe ze škarpy. A to už tu je stoupání na Nezabudice a já demoralizován se motám nahoru. Ještě asi šlo háknout Pepu, ale to by nesměl jet tak o 10 km/h. rychleji. On si ke Kaprovi pak ještě dojel. Já se snažím to trochu pospojovat, ať tu následující, jen mírně houpavou pasáž přežijeme v nějaké grupě. Nepřítelem se stává i pěkný bočák a bohužel spolupráce ve skupině vážne, a tak není divu, že si nás ještě dolítne zezadu další grupa i s naším Pistachiem, Radimem Skálou, Tomášem Pacovským, bráchou MCHammera a dalšími. Na dohled před námi se zjevují osamělí jezdci, ale dorazíme je až na rovině kolem Berounky před Rozvědicíkem. A jsou to kluci z UAC, Petr Tácha a Pavel Dubitzký. Je tu kopec na Velkou Bukovou, Pavel Dubitzký odjíždí a já to tak nechci nechat. Jestli jsem sem přijel se jen tak povozit, tak to jsem mohl zůstat doma. Musím bojovat! Zvedám taky zadek a zkouším co ještě ve mně zbylo. A se mnou i Tomáš Pacovský. Přetahujeme se spolu o špic a skupině

odjíždíme! To jsou vrchařské chvíle, o kterých jsem ještě před pár desítkami minut ani nesnil. Sjeli jsme si Petra Beneše a na dohled je i Pavel Dubitzký, který trochu zmatkuje na křižovatce, ale když je hlavní bez šipky, tak se jede po hlavní i dále. Točíme kolotoč a padáme do Městečka. Věřím v náskok, který jsme si udělali, že již bude dostatečný, ale na kostkách je zase všechno jinak! Na záda nám dýchá skvěle jedoucí Radim Skála s dalšími lidmi. Pavel Dubitzký znovu tvrdí muziku a já musím s ním, jestli se nechci propadnout zpět do grupy. Sakra toto bolí, ale visím a nahoře na větru mám síly i na vystřídání. Čekám, že půjde přes zase Pavel, ale on je to Tomáš Pacovský, který to s námi taky vyjel. A zdá se, že sil má taky dostatek. Teď už se neotáčej, valíme s Tomášem do cíle v rozjetém kolotoči a Pavla necháváme překvapivě za sebou. Stále se to ještě zvedá, konečně odbočka doprava a proti větru tam nechat poslední zbytky sil. Ale ještě je tu další odbočka doleva do cílové rovinky. Tomáš už vypadá rezignovaně, ale je to lišák a přesně ví, kde je cíl. To já bohužel ne, takže mě nápis na silnici 1 km docela velmi překvapuje. Aha, tak ono to bude ještě támhle do toho magnetu. Hmm, posledních 200 metrů a Tomáš jde zkušeně přes a já se již nezmohu na odpor. Gratulace! Tak nakonec vcelku spokojenost, pěkně jsem si závodil, i když výsledkově je to propadák, ale ono to už možná nikdy lepší ani nebude. Kapr si skvěle poradil i beze mě a bere stříbro. Začátek a ta druhá půlka závodu mě hodně bavila, jen škoda toho výbuchu na brdce z Roztok. Rozebíral jsem si to zprava zleva, prostě to tam nebylo a už s tím nic neudělám. Tak díky CFC a RFC, tohle zase stálo za to!

Luke – Klikovy vrchy bez vrchařských nohou

Na Klikáče jsem se moc těšil. Nohy drží, počasí drží, závodní únava se nedostavuje. Tyhle závody od Kolbabáků jsou rodinné stříbro UACu a letos se to zase potvrdilo. Navíc závod s profilem, co by mi měl sedět. Skoro by se chtělo říct ideální závod a v hlavě se rodí troufalý plán dát si to ve skupince s Rybou. Ráno kolektivní starták po cestě s Baskem a Kolíkáčem. Start do kopce, nohy jakž takž zahráté, ale stejně nevěřím, že by to tady ujelo. Taky že ne, stačí zvednout zadek a vyhopkat to mým standartním tempem, trochu jsem se propadl, ale pořád jsem bezpečně v balíku a za horizontem už to jede samo. Brdek z Nového domu zcela bezbolestně, i když při zpětné analýze to bylo na 370W. To je holt ta závodní euforie. Dál se letí pořád 50, protože silnice mírně stoupá a to už je tu ostrý vítr a nájezd do sjezdu do Městečka. Křiknu na Rybu, že musíme dopředu a zas to tak bezbolestně vychází. Chybí pár metrů dojet na úplnou špic, ale za první pravou se začíná spurtovat do sjezdu. Místo 50 letíme 65 a tak se člověk musí spokojit jen s první třetinou balíku. I tak dole hážu tak tak háček za mizejícím balíkem, za mnou už jen pěna a zčeřená voda kde se blbě plave... Tohle se povedlo, dost lidí si dává, aby se vrátilo a my se s Rybou v pohodě vezeme. Brdek z Roztok je tu hned, jenže v opojení jsem na něj zapomněl a myslím si, že už se najíždí na první kopec. Držím si teda 300W a děsím se proč mi všichni ujíždí. Když mi dojde, že je tu horizont a že jsem to po*** je už pozdě. Doskočím akorát Milana Beránka a po rovině nás dotáhnou k dvojčice Miller, Klícha. Bohužel těsně pod kopcem, takže tam najíždím už docela mrtvej. Snažím se držet rozumné tempo, ale stejně mi borci ujíždí. Přitom skupinka s Rybou kousek nad námi. Nohy divně prázdné, přitom to nijak nebolí... Vyjedu kopec, zpětně vidím, že stejně jak skupina s Rybou, kde jsem mohl být. Tak to mrzí. Beránek a Klícha pořád na dohled, to mě motivuje a po rovině mi to překvapivě jede. Vidím, že střídají, ale postupně se přibližují. Časem začne foukat z boku a proti, tak mám velkou motivaci je dojet. Brdky letím na velkou, mám z toho fakt super pocit, 360-400W není problém a vidím, jak každý brdek znamená desítky metrů pro mě. Za Všetaty jsem tam a hned se přidávám do střídání, třeba ještě někoho sjedeme. Další půlhodina vzorné spolupráce až pod kopec na Velkou Bukovou. Ten mě ale vrací tam, kde jsem byl před hodinou a zase nejsem schopen držet tempo. Sice 260W neberu jako výbuch, ale prostě to nestačí... Zbytek už tedy pokračuju sám a chlácholím se, že to po rovině pořád není katastrofa. V kopci z Městečka mě dojíždí ještě Thomas Cupl, se kterým dojedeme až do cíle. Časově tam progres je, průměr jsem měl loni 30,5 km/h, teď 34,2 km/h a loni jsem skoro nejel po rovině sám, letos jo... Takže spokojenost je, i přes nějaké nedostatky. Hlavně ale, že jsem si to já i ostatní snad moc užili.

Radim – Klikovy vrchy aneb podzimní klasika klasik

Co by to byl podzim bez Klikáčů? A tak i když letošní podzim začal značně nejistě a pandemiová opatření postupně stále přituhovala, oblíbené Klikovy vrchy se ještě uspořádat stihly, tak díky do CFC Kladno za to, určitě to letos nebylo jednoduché. Kvůli opravám silnic letos padl start v Lánech, čímž byla trasa závodu od původního místa startu v Bratronicích ještě více zkrácena, ale zase jsme se mohli těšit na výjezd přes Nezabudice, který jsem doposud v rámci závodu nejel. Příjezd na start jsem si sám trochu zkomplikoval, přes Zbečno je to zavřené, přes Lány mi navigace hází nějaké omezení, tak jedu až do Nového Strašecí, abych zjistil, že tam je to na Rakovník zavřené úplně, tak nakonec to zkouším aspoň zpět přes ty Lány a ukazuje se, že je tam sice semafor a fréza, ale projet že se tam dá. Na start tak přijíždím později, než by bylo zdrávo, ale ještě je to akorát tak doběhnout na prezentaci, záchod, zpět k autu, vyndat kolo, vybavit se na cestu a vyrazit na start, který je asi 4 km zpět v půlce Myšiny na Brejlu. Startovní číslo UAC si na záda sice připnout nezapomenu, ale když jsou asi dvě minuty do startu a krátce se pozdravím s pár okolo stojícími známými, tak mi pohledem na ostatní jezdce dochází, že jsem si zapomněl nalepit z obálky čip na helmu a na kolo. No to je pěkný, ale už se s tím nedá nic dělat, startuji tedy jen tak s tím, že se to v cíli u časomíry pokusím nějak vyžehlit. Po startu se z pohledu čela asi moc nejede, z mého pohledu ze zadní části startovního pole je to podlaha, která se ale ještě dá celkem vydržet. Nahoře na křižovatce jsem sice odvařenej a lehce poodpojenej, ale do balíku je to mnohem blíž, než kdy jindy – no však taky se jela jen

půlka kopce a všichni byli úplně čerství. Koukám, koho bych zahákoval, poněvadž tempařská dojíždění nebyl nikdy můj hlavní obor, ale naštěstí za mnou je takových lidí dost, a tak i když jeden mi z háku ještě ujede, za dalším už to dojždím a jupí, přes Nový Dům do Městečka se vezu v pohodě v hlavním balíku, což by se mi jindy sotva kdy postěstilo. Při přejezdu z Městečka do Křivokláta je ovšem ještě takový malý brdek, na který už jsem dávno zapomněl, a samozřejmě jak jsem až v zadní části, tak si to tam s námi pěkně zahoupe a nakonec odpojí, takže v následujícím sjezdu do vsi a k řece opět dávačka, ale nakonec jsem u mostu přesně na začátku dalšího stoupání tam. Na druhou stranu úplně čerstvý a odpočatý si rozhodně nepřipadám, to Tomáš Bartoš přede mnou se vezl celou dobu o trochu zkušeněji a dojíždět to tolik nemusel, tak mám do prvního stoupání od řeky jasný plán nesnažit se uviset v balíku, to předem rovnou vzdávám, ale udržet se Tomáše, což se ukazuje jako přece jen proveditelnější, i když také v zásadě dost obtížný úkol. Ale daří se, do toho prudkého stoupání mi to celkem překvapivě jede a z té původní poslední pozice v balíku se posouvám o něco dopředu, i když samozřejmě teď už v žádném balíku nejsem, neboť ten je ve své druhé polovině doslova drcen na malé skupinky, dvojice až jednotlivce. Nahoře je nás pak asi pět, mezi nimi Tomáš Bartoš z HIC, Basko ze Šlapek, Čech od Starkovců a cestou zpět k řece přibude ještě další jeden nebo dva, takže už je nás celkem solidní skupinka. Na odbočce na Nezabudice stojí u krajnice Pepa Vejvoda, na první pohled to vypadá na nějaký defekt, ale v cíli se pak dozvídám, že to bylo po pádu a nahazoval spadlý řetěz. Naše skupinka pokračuje, před námi je vidět trojička, na konci je někdo z Vinohradských šlapek, takže jeho kolega z naší skupinky jde hned odspodu dopředu a snaží se to dojet, já s Tomášem Bartošem se snažím uviset, ostatní spíše ztrácejí. Do toho okolo prolítne mocně dotahující Pepa Vejvoda, to bylo o parník, tady nešlo nic jiného, než se jen dívat, holt Pepa je jiná liga. Na začátku vesnice je to nejprudší, povzbuzuji Tomáše, aby to ještě chvilku skousnul, že pak už to zase půjde, ale o kousek tam zůstal. Ve dvojici s Baskem tak dojíždíme skupinku před námi, kde je Vlčák a Martin Šurányi, ale před námi je hned zase vidět další skupina a další oranžový dres Šlapek, takže oranžoví se ženou hned dál a já tentokrát zkouším hecnout Martina, ale ani on nevypadá, že by se chtěl připojit ke stíhací jízdě, nebo přesněji možná by chtěl, ale v ten moment to prostě nešlo. Ke konci stoupání už jsme za skupinkou na dohled, jako první dojíždíme jednu holku v tmavě modro-fialovém dresu (podle výsledkovky těžko říct, která to byla, s podobným časem tam nakonec nikoho nevidím) a já podle stylu už celkem jasně rozeznávám, že ten oranžový dres před námi je snad samotný Kolíkáč. A taky jo, za chvíli už je předseda mezi námi, ale na nějaké velké vybavování není čas ani síla, aspoň tedy u mě, jeli jsme ten kopec opravdu na maximum, takže při střídání kdo ví, zda jsem předsedu stačil pozdravit alespoň mávnutím ruky, slovně to v tu chvíli rozhodně nešlo. Nastává taková jakože odpočinkovější pasáž přes Všetaty a Panoší Újezd, kde si ovšem z loňska moc dobře pamatuju, že jsem tu na větru trpěl snad nejvíc z celého závodu. A taky jo, Kolíkáč by chtěl jet kolotoč a ještě někoho sjet, já bych spíš chtěl tenhle úsek jen nějak přežít, ostatní víceméně tak někde mezi, takže výsledkem je, že předseda je zklamaný, jak se nejede, ale já si říkám, ještěže tak, jinak bych tu snad ještě zůstal. Aspoň se můžu napít, to jsem loni zkusil jen jednou a hned jsem plápolal sám dvacet metrů za skupinou. Je nás tu jedenáct, kromě té holky ještě jeden junior a oba jedou moc pěkně švihově, ukázkově jak z učebnice, radost na ně pohledět, to z nás zkušených pardálů už to každé kroutí, jak se dá. Z Panošího Újezdu je takový táhlý horizont, jedu na druhé pozici, nějak se snažím toho prvního zuby nehty uviset, abych nebyl za lamu, která to rozpojila, mám toho ale celkem plný brejle a říkám si, ať už proboha vystřídá, ale táhne to skoro až nahoru, pak teda chvilku já a když s úlevou odstřídám, tak zjišťuju, že kousek za námi už s malou mezerou dojíždí Kolíkáč a jinak je tam pořádná mezera! Ufff, tak to bylo taky úplně zbytečné mrhání silami a v mém případě ještě totálně nechtěné, tady jsem rozhodně nikomu odjíždět nechtěl a nemělo to před sjezdem k řece ani žádný význam. Nad Slabcema se stočíme přímo proti větru, tak tady se zařikávám, že se zařiju a nikam dopředu už nepolezu, ale jedna špic někde za Hřebečníky na mě taky ještě vyšla. Sjíždíme zpět k řece, já asi na třetí pozici, pohoda, aspoň nemusím dole hned nic dojíždět, jako posledně a pak celkem v poklidu míříme podél řeky k rozhodujícímu úseku dne – stoupání na Velkou Bukovou. Za trochu vzrušení se postarají dva okamžiky – za prvé ještě v údolí dojedeme nejprve Pavla Dubického (PCK Louda) a těsně před začátkem stoupání ještě Petra Táchu (Dexter Cycling), takže Tomáš Pacovský má radost, že dojel kolegu z oddílu, ze Šlapek jsou tu tři, jinak každý sám za sebe. Druhým vzrušením je písek v druhé serpentíně U Rozvědčíka, sice jsem tu jel před 14 dny, ale nějak jsem na to zapomněl, takže i když na brzdy nesáhnou, stejně mi to trochu klouzne, vedle jedoucímu tuším že Baskovi taky a najednou jsme beranama na sobě, ale oba jsme to celkem ještě v klidu ustáli. Po dojetí Petra Táchy začínáme hned stoupat a já opět zjišťuji, že ty kopce se mi jedou psychicky lépe, než táhlé horizonty na větru, kde mi hrozí, že se chvilku zapomenu a už tam zůstanu, to v kopci, když zůstanu, tak aspoň čistě na výkonnost. To se jako první stává oběma mladým, jeli moc pěkně, ale do prudších kopců jim ta hrubá síla a asi vytrvalost přece jen trochu chybí, takže ti zůstávají trochu zpět ještě před křížovatkou na Roztoky, dopředu se naopak tlačí Pavel Dubitzký a Kolíkáč, za nimi jde Tomáš Pacovský a ačkoli mně se (nejen) dnes kopce obecně jedou výrazně lépe, než horizonty na větru, tak ale zase se mi krucinál nejedou tak dobře, abych tam jel s těma prvníma třema a ještě se mohl kochat! Snažím se tedy držet s ostatními, co tu zbyli (Tácha, Reizer, Kubíček, Beneš, Vlčák ad.), což se mi sice daří, ale kochat se pořád nemůžu, přitom tenhle kopec s prudkými srázy za svodidly k tomu jinak přímo vybízí, no nic, tak snad jindy. Na výjezdu z lesa se to trochu potrhá, ale vzápětí zase pospojuje a chvíli to vypadá, že bychom mohli ještě i dojet group Kolíkáč, ale zase tak dobře už na tom nejsme, tak to už v hlavě vzdávám, že to dojedou už takto, což se ovšem ukazuje jako chyba. Na odbočce za Bukovou směrem na Městečko už před sebou

nikoho nevidíme, tempo trochu ochabuje, já v první polovině sjezdu ani nešlápnu, ve druhé pak už teda jo, ale spíš jen tak propagačně, a přesto se celkem bez velkého úsilí propadnu ještě před přejezdem na první pozici v roztroušené skupině a když zahnu do posledního kopce z Městečka, tak trojička s Kolikáčem je ani ne 100 m přede mnou. Sakra, kdybych to toho trochu dupnul hned odshora a polovinu kopce si jen nevezl zadek, tak jsme tam teď s nimi hravě byl, přece jen sjezdař, to je při mé hmotnosti asi úplně nejsilnější parketa, a já na to zapomněl. No nic, možná zase dobrý, on tenhle sjezd zase tak dobře neznám a i když tam zatačky moc prudké nejsou, tak stromů okolo je tam zase celkem dost a někde vyhlédnout by také nebylo úplně příjemný, ale tak pro příště Radíme, když si budeš chtít zase něco dojet a do kopce a po rovině na to nemáš, tak ve sjezdu, jo? Zkrátka vopatrně, ale vostře, tohle nebylo pořádně ani jedno! Na kostkách se dotáhnu možná i na méně, než 50 m, ale pak mě předjede nějaký vysoký zájezdový autobus a nacpe se mezi mě a tu trojičku. Říkám si, když za ním uvisím, tak on jede hned za zadkama těch třech, tj. nějakých 20 m vzdálenosti, a až je pak někde začne předjíždět, tak by nebylo zase tak složitý si je ještě doskočit, sakra! No plán je to hezký, ale problém je ten, že úplně nalepej na zadku toho autobusu jet nedokážu, ani teda fyzicky a hlavně psychicky je to nepříjemný, a jakmile mi tam vznikne pár metrů mezera, přijede ze zadu auto a vecpe se mi tam, a další a další, takže nakonec už jede bus, pak tři auta a já, a to už je příliš daleko na doskakování, a když konečně na prvním trochu rovném úseku autobus a auta vymizí, je trojička přede mnou už dost daleko na to, abych s tím byl sám schopen něco udělat, takže trochu rezignuju a čekám, až mě dojedou moji soupeřníci z výjezdu na Bukovou. A když mě dojedou, tak už zase skoro nejsou vidět ti vpředu, no škoda, kdy jindy zase budu mít možnost rozdat si to do finišu se samotným předsedou! Samotný dojezd už pak nějak moc neřeším, sice jsem měl tajný sen o tom, jak se podél levé krajnice razantním a nekontrolovatelným nástupem ala Julian Alaphilippe nebo Marc Hirschi nasunu dopředu a všechny zaskočím, ale v realu to na to moc nevypadá, spíš mám toho už plné zuby a o nějakém razantním zrychlení nemůže být řeč. Pak si ještě uvědomím, že vlastně ještě nemám ten čip, a že klasický cílový koridor asi nebude, když ostatní čipy mají a počítá se s tím, že je mají, tak že bude lepší si spíš vyhlédnout někoho, za ním dojet a v cíli v klidu oznámit časomíru, jak to bylo, než tam vlítnout jako utržený vagón, a pak se ještě dohadovat, kdo byl vlastně všechno přede mnou, a kdo za mnou. No a jak tak tohle promýšlím, tak najednou už mají všichni zadky nahore, za mnou je jen jeden, tak si hlídám příchozí číslo 783 (T. Reizer, CS Stodůlky – no vida, s tím už jsem Klikáče dojížděl v minulosti minimálně dvakrát) a jsem rád, že jsem rád, popravdě řečeno stejně bych asi už nikoho nepřešel, v tom Městečku jsem se nějak vydal a do závěru zbylo méně sil, než by se zdálo. Ve výsledku je z toho ocelkem slušný čas 2:08:07 h (průměr 31,8 km s tím, že letos prakticky odpadly jindy počáteční rovinky na zahřátí v balíku a tím pádem i na zvednutí průměru) a celkově 41. místo z 65 ve druhém balíku, v rámci UAC pak 20. z 28. v CDJHŽ. V rámci celého druhého balíku zvítězil příchozí Pavel Novák (TUFO PARDUS PROSTĚJOV) v čase 1:52:24 (průměr 36,3 km/h), mladší balík vyhrál Václav Nežerka (LAWI STARS – GIANT) v čase 1:47:50 (průměr 37,8 km/h), který dorazil vítězně osamoceně ve dvojici se svým týmovým kolegou Vojtěchem Jonášem a nakonec v rámci nejstaršího balíku zvítězila přede všemi muži nad 60 let Hana Doležalová (AC SPARTA PRAHA CYCLING AKADEMIE) v čase 02:06:46 (průměr 32,2 km/h). Tak díky do CFC Kladno za další krásný ročník tohoto závodu, tentokrát vyšlo i takřka letní počasí a zázemí v malé hospůdce s malým hřištěm v Novém Domě se také povedlo, sluníčko hrálo a bylo tam příjemně.. Tož za rok doufám zase ve stejný čas na stejném místě!

POSLEDNÍ ŠLÁPNUTÍ – POS

Kolikáč – Bahno v kufru

Dolů krátký a nahoru dlouhý. Je kosa, ale je to závod! Z první lajny odpálit 16.ročník POSu a myslet na těch 16 let dozadu. Nohy z nebes, a tak chvíli potáhnout špic a zkusit propagační únik. Parádně se zahltit a zjistit, že tělo je proti. Fouká a za každou tečkou pořádný šrot. Motám se na chvostu očesaného prvního balíku. S oranjes jsme tu jen s Baskem, bez strategie, bez plánu. Ale ani ostatní týmy, tu bůhvíjak týmově nejedou. Prostě to obkroužit a v závěru mít síly na spurt. Luke s Ořasem bezvadně fandí v točce před tratí. Další tečka a jedeme vstříc větru a mírnému magnetu. Prásk ho! Vpravo to lehne a nebude to jen jeden borec. Další to pokládá uprostřed na asfalt a ze zadu jde přes něj další parádním saltem. Jen kdyby tam byla žíněnka, takhle to nehezky bouchne o tvrdý živý povrch. Auuu, nechci jít do nich, tak to točím směrem škarpa a pole. Ustávám to, ale musím vycvaknout. Tretra zajela do měkké oranice až po ponožku. Nemohu nacvaknout a dívám se na tu spoušť kolem sebe. Kluci, jste dobrý? Zvedají se a nadávají. Snad to bude dobré ... Balík zmiznul, ale mám chuť ho dojet. Ale tretra s kufrem plným bahna je proti. Konečně jsem to vyklepal a mažu za balíkem. Za mnou další dva borci. Očekávám, že mě sjedou, ale nějak se k tomu nemají. Ale balík sám nesjedu. Svěšuji a čekám. Jsme ve třech a točíme kolotoč, je tu kamarád Ryby – Alexey Stepanov. S Alexeyem si vyhovujeme, ten třetí je nějaký bez sil. Tak po chvíli jen ve dvou. Hecuji to, ale balík stále v dálí. 2 okruhy časovkou dvojic a jsme odměněni. Balík se šetří na spurt a my si do něj dolítáváme. Jen jsem nějak neodhadl, že už bude cíl v tomto okruhu. Až doma zjišťuji problém s čidlem a tím pádem jsem měl méně kilometrů na budíku. Tak se jen nechat spláchnout v přívalové zadní pění té rozbourané první vlny o celkové prvenství. Nakonec tedy spokojenost, bez pádu, v prvním balíku, jen to bahno z kufru jsem doloval o trochu déle

Luke – První Poslední šlápnutí

Je třeba dát razítko na týmové třetí místo, a tak dlouho dopředu hlásím záměr své účasti. Poprvé tak okusím okruh v Chýni, ze kterého mám docela strach, ale tým je tým. Taktika je jasná, na té rovině těžko něco vymyslím, takže se schovávat dokud to půjde a za každou cenu se snažit nejet sám. Na startu je nás 18, takže nikdo neřeší první lajnu a ta je tak volná pro nás s Rybou. Vlastně by nebylo špatný se ho držet a dojet to případně s ním... Ale to už je tu start, v první zatáčce bude Kolíkáč s foťákem, tak se chci ukázat. Na čele ale vydržím jen před zatáčku, kde mě předjede někdo z Lawi (asi Nežerka) a za zatáčkou za to bere takovým stylem, že ani úsilí spurtu do cíle mě k němu nedostane na víc než dva metry. Překvapivě ale za mnou stejná díra jako přede mnou. Pakuju se dozadu a trochu se vydejchat. Na rovince proti větru to docela jde, takhle se tady vozit celý závod, to by byla paráda. Ale to už je tu nájezd na hlavní a vítr do zad. Za zatáčkou hned docela přísnější nástup, tak tak vlaju, ale dá se. Jenže místo utírání představců je tu další nástup a cca v půlce to praská. Já samozřejmě v té druhé, neboť kam bych se cpal. Ještě se zkusmo zvedám, jestli by to jako šlo. No samozřejmě by to nešlo, ale štěstíčko přeje a tak zrovna když si chci zase poslušně sednout, projíždí kolem Tomáš Kotrlík. Za cenu nějakých 360W se tak luxusně vezu rychlostí 56 km/h zpět do balíku. Překvapivě tenhle expres využívám sám a tak přichází zcela unikátní situace na čele závodu, která by se dala pojmenovat třeba "Luk mezi hovaďáky". Chvilí se bohužel moc nejede, a tak se sem docvaknou i ostatní smrtelníci. Ale zase je možnost najet si na čelo a nechat se zvěčnit v zatáčce u Kolíkáče. Pak zase hnusný magnet na větru a pohodička zašitej protivětru... Znova pravá na hlavní a opakování z minulého kola. Ještě se přede mně nacpe Jirka Baier aby to zase odpojl. Sakra, že já si na tohle nedal pozor. Podruhé už spása nepřichází, takže pokračujeme ve 4 s Jirkou, Thomasem Cuplem a Michalem Vlachovským. Jsem tu jasně nejslabší, ale snažím se neschovávat. Bohužel teda spolupráci bych si představoval jinak, sice se točí, ale souvislé tempo to teda není. Stojí to zbytečně dost sil, a mě je jasný, kdo na to dojede první. Vykašlat se jim na střídání je mi zase blbý, a tak po pár kolech přichází zase nástup za zatáčkou, který mi vystavuje stopku v téhle grupě. Dál jedu sám a pořád se otáčím v naději, že někoho uvidím. Nikde ale ani živáčka, tak se snažím držet nějaké tempo i když proti větru to dost bolí. Začínám odpočítávat kola. A to je přesně to, co člověk nechce, jezdit někde na okruhu sám... Po čase mě dojedou o kolo Nėža s Jonášem v úniku. Bohužel přiváží i duo Miller, Procházka, kteří ještě před chvilí byli v nedohlednu za mnou. Trochu se to ve mě pere, protože kdo ví jestli by mě sami dojeli, navíc bych je určitě nenechal ujet zadarmo. Ale zase představa, že takhle sám pak dojedu zpět do skupinky, kde jsem odpadl na výkonnost se mi nelíbí. Takhle závodit nechci, a tak je nechávám všechny jet. Sám pak dojedu některé borce o kolo a to mi zvedá náladu. V posledním kole mě ještě dojíždí o kolo i skupina bojující o třetí flek, ale naštěstí nevezou žádné soupeře, jen Rybu s kterým pak poslední půl okruhu dojedeme společně do cíle. Trochu nečekaně se mi tak plní přání, dojet to s ním... V cíli pak 9. místo v UAC balíku a soupeři o TOP 10 celkově buď za mnou, nebo nedorazili, takže spokojenost s výsledkem je. S výkonem nakonec taky. Potěšilo mě, že (když nepočítám dovezení se za lidma o kolo napřed) mě nikdo nedojel. Vzhledem k tomu, že to je rovina, jsem to čekal o dost horší.